

[Arbejdsministeren]

For at kunne gå på efterløn skal de pågældende være berettiget til arbejdsløshedsdagpenge i tilfælde af ledighed, og de skal have bopæl her i landet såvel ved tilkendelsen som ved udbetalingen. Bopælskravet er indsat for at sikre kontrol med, at efterlønsmodtagerne ikke supplerer efterlønnen med løn ved arbejde i udlandet.

Ordningen skal omfatte såvel fuldtidsforsikrede som deltidsforsikrede, men selvfølgelig skal efterlønnen være mindre for de deltidsforsikrede, nemlig maksimalt $\frac{2}{3}$ af satsen for fuldtidsforsikrede.

Ved indtræden i ordningen får medlemmet en efterløn, der svarer til den dagpengesats, han eller hun ville være berettiget til i tilfælde af ledighed. Denne sats udbetales, lige så længe medlemmet ville være berettiget til at modtage dagpenge. Efterlønnen vil således de første $2\frac{1}{2}$ år maksimalt kunne svare til højeste dagpengesats. De næste 2 år nedsættes efterlønnen og kan højst udgøre 80 pct. af højeste dagpengesats. Efter denne periode er det højeste efterlønsbeløb 60 pct. af den højeste dagpengesats.

Der sker således en nedtrapning over højst 7 år fra højeste dagpengesats til normal folkepension.

Jeg vil gerne understrege, at regeringen ved fastsættelsen af efterlønnens størrelse har anset det for betydningsfuldt, at efterlønnen ved medlemmets indtræden i ordningen svarer til medlemmets individuelle dagpengesats og udbetales, lige så længe medlemmet ville være dagpengeberettiget. Herved opnås det, at ingen vil undlade at overgå til efterløn af økonomiske grunde.

Ved indplaceringen på efterløn tages som udgangspunkt de sidste 5 ugers lønindtægt. Dette grundlag er valgt af hensyn til at bevare en neutralitet over for arbejdsløshedsdagpengene, hvor en sådan beregningsregel findes.

Regeringen er klar over, at rimeligheden af overførsel af reglen til efterlønsområdet kan diskuteres, og er derfor parat til at deltage i positive drøftelser i arbejdsmarkedsudvalget af andre muligheder for et beregningsgrundlag.

Allerede som følge af formålet med en efterlønsordning, nemlig gennem frivillig afgang fra arbejdsmarkedet af nogle med det sigte at skaffe arbejdspladser til ledige, er det klart, at der må sættes grænser for, i hvilket

omfang efterlønsmodtagere må påtage sig lønnet arbejde eller arbejde, der normalt aflønnes. Over for dette hensyn står hensynet til, at efterlønsmodtagere kan få rimelige menneskelige udfoldelsesvilkår på samme måde som andre, der har trukket sig tilbage fra arbejdslivet. Det foreslås derfor, at der åbnes adgang til beskæftigelse i efterlønsperioden, dog inden for en begrænset ramme som følge af ordningens formål.

Grænsen for det tilladte arbejde foreslås fastsat til 200 timer om året. Overskridelse af denne grænse medfører principielt en udelukkelse fra ordningen, men der vil være mulighed for at se bort fra overskridelsen i visse situationer, f. eks. hvis en efterlønsmodtager uforsætligt har arbejdet for meget i den formening, at der ikke var tale om et arbejde, men en anden form for aktivitet, som ikke er undergivet begrænsninger.

Der skal i øvrigt efter forhandling med arbejdsmarkedets parter ske en fastlæggelse af, hvad der betragtes som arbejde i denne forstand, og regeringen går ud fra, at der kan opnås enighed om, at der bør anlægges en liberal vurdering med hensyn til, hvad der skal medregnes som egentligt arbejde.

I forbindelse med indførelsen af efterløn som en nyordning foreslås det, at der for medlemmer over 60 år sker en tilbagevenden til hovedreglen i lovens § 55, stk. 1, om 26 ugers beskæftigelse inden for de sidste 3 år.

Det er klart, at en så gennemgribende reform, som der her er tale om, ikke vil blive gratis. Der er redegjort herfor i bemærkningerne til lovforslaget, hvor det også nævnes, at det foreslås, at arbejdsmarkedets parter gennem forhøjede arbejdsgiver- og medlemsbidrag til arbejdsløshedsforsikringen selv finansierer den del af udgifter til efterløn, der ikke modsvares af besparelser på arbejdsløshedsdagpenge, hjælp efter bistandsloven og førtidspension. Forhøjelserne foreslås fordelt sådan, at medlemmerne afholder $\frac{1}{3}$ og arbejdsgiverne $\frac{2}{3}$ af de øgede udgifter beregnet på grundlag af de forventede udgifter i de første 3 år ved et anslået antal efterlønsmodtagere på 17.000, 22.000 og 27.000.

Efter denne periode må finansieringsspørgsmålet tages op, da det er en forudsætning for regeringen, at arbejdsmarkedets parter fuldt ud bærer nettoudgiften ved ordningen.